

MUSIQUE DE LA VIE ET DE LA TERRE

HERO'S JOURNEY

A BEETHOVEN ODYSSEY IN THREE ACTS

*"THE DREAMER WILL RECOGNIZE HIS DREAM,
THE SAILOR HIS STORM..."*

VICTOR HUGO, ON BEETHOVEN'S MUSIC

ELISSA MILLER-KAY

LUDWIG VAN BEETHOVEN

PIANO SONATA OP. 10 NO. 2 IN F MAJOR
PIANO SONATA OP. 57 IN F MINOR, THE "APPASSIONATA"
PIANO SONATA OP. 110 IN A-FLAT MAJOR

WEDNESDAY MAY 17, 2017, 19.00

SANGITA VADHANA HALL,
PRINCESS GALYANI VADHANA INSTITUTE OF MUSIC

FREE AND OPEN TO THE PUBLIC.

*"THIS RECITAL WILL BE PERFORMED ON A BEETHOVEN MODEL BÖSENDORFER GENEROUSLY PROVIDED
BY SIAM MUSIC YAMAHA CO., LTD."*

One of the defining characteristics of Beethoven's style is his narrative sensibility. Each of the sonatas on this evening's program is a story in sound. Beethoven provides the form and we as listeners provide the content. As Victor Hugo observed, with Beethoven, "the dreamer will recognize his dream, the sailor his storm...and the wolf his forests."

Drawing inspiration from the narrative quality of Beethoven's music, I have selected three sonatas to perform this evening that together trace the narrative arc of Beethoven's personal and creative development: from youthful exuberance to pain and struggle and, finally, to spiritual transcendence.

ลักษณะเฉพาะของเบโทเฟนอย่างหนึ่งคือการเล่าเรื่องด้วยอารมณ์ละเอียดอ่อนของเขา ในโซนาตาแต่ละบทที่นำเสนอในค่ำคืนนี้เป็นเรื่องราวในเสียงเพลง เบโทเฟนให้รูปแบบและพวกเราในฐานะผู้ฟังให้เนื้อหา ดังที่วิกเตอร์ ฮูโกได้ตั้งข้อสังเกตต่อเบโทเฟนว่า “ผู้ฝันจะระลึกถึงความฝันของเขา กะลาสีนึกถึงพายุ และหมาป่าจะคิดถึงป่า”

แรงบันดาลใจจากเรื่องเล่าในดนตรีของเบโทเฟน ทำให้ผู้แสดงได้เลือกบทเพลง โซนาตาสามบทมาบรรเลงในค่ำคืนนี้ รวมกันแล้วทั้งสามเพลงได้ตามรอยเรื่องเล่าส่วนตัวและการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเบโทเฟน ตั้งแต่วัยเยาว์ที่เบิกบานไปยังความเจ็บปวดและการดิ้นรนและในที่สุดไปสู่จิตวิญญาณที่อยู่นอกเหนือขึ้นไป

Program

Sonata in F major, Op. 10 no. 2

Ludwig van Beethoven

Allegro

Allegretto

Presto

Sonata in f minor, Op. 57, “Appassionata”

Ludwig van Beethoven

Allegro assai

Andante con moto

Allegro ma non troppo — Presto

Sonata in A-flat major, Op. 110

Ludwig van Beethoven

Moderato cantabile molto espressivo

Allegro molto

Adagio ma non troppo—Fuga, Allegro ma non troppo—L'istesso tempo di Arioso—

L'istesso tempo della Fuga poi a poi di nuovo vivente

Piano Sonata in F major, Op. 10 No. 2

“I’ll never forget yesterday evening! Satan himself is hidden in that young man. I have never heard anyone play like that! He improvised on a theme which I gave him as I never heard even Mozart improvise...He can overcome difficulties and draw effects from the piano such as we couldn’t even allow ourselves to dream about.”

—The pianist Joseph Gelinek on Beethoven’s playing.

Beethoven composed the piano sonata Op. 10 no. 2 between 1796 and 1798. At the time, he was a young hot-shot pianist; the toast of Viennese high society. This sonata bursts with energy and imagination.

Much of the excitement and humour of the first movement is derived from the juxtaposition of different musical ideas next to each other. You’ll hear short, jumpy motives, long lyrical lines, Sturm und Drang (meaning stormy music), folk-like melodies, and even a little Opera Buffa thrown in for good measure. Listen for an argument between a soprano voice and a rude bass at the end of the exposition and recapitulation. Listen also for the false recap: Beethoven tricks us by starting the recapitulation in the wrong key—D major instead of F.

The elegant second movement is in minuet and trio form. I hear this movement as a string quartet and draw inspiration from the quartet sonority. Like the Appassionata, which I’ll perform next, this movement is in the key of f minor. I find it interesting that the opening theme is similar to that of the Appassionata: we hear a mysterious and ominous melody played by two low voices in

unison. Unlike the Appassionata, however, all darkness and mystery evaporates by the end of the phrase.

The third movement is a rambunctious fugato buzzing with joy and good humour. The style is something like a combination of Haydn and Bach, but with Beethoven's characteristic rough humour.

“ผมจะไม่มีวันลืมเมื่อคืนวานนี้! ซาตานได้มาแฝงอยู่ในหมู่คนนั้น ผมไม่เคยได้ยินใครเล่นอย่างนั้นเลย เขาดันสดทำนองหลักที่ผมให้เขาอย่างที่ผมไม่เคยได้ยินแม้กระทั่งการดันสดของ โมสาร์ท ก็ตาม เขาสามารถชนะความยากทั้งปวงได้และแสดงลีลันแอฟเฟค จากเปียโนอย่างที่เราเองไม่สามารถแม้กระทั่งจะฝันถึงได้”
โยแซฟ เฮลิเนค (นักเปียโน) กล่าวถึงเบโทเฟน

เบโทเฟนประพันธ์โซนาตาบทนี้ระหว่างปี ค.ศ. 1796-98 ในขณะที่นั้นเขาเป็นศิลปินนักเปียโนหนุ่ม ที่ได้รับการยกย่องจากกลุ่มชนชั้นสูงในเวียนนา โซนาตาบทนี้มีประทุไปด้วยพลังและจินตนาการ

อารมณ์ขันที่ตื้นตันส่วนใหญ่ในกระบวนแรกได้มาจากการนำแนวทางดนตรีที่แตกต่างกันมาร้อยเรียงต่อเชื่อมเข้าด้วยกัน เราจะได้ยินโมทีฟกระโดดสั้นๆ แนวร้องยาว พายุและแรงผลักดัน (Sturm und Drang), ทำนองดนตรีพื้นเมือง และแม้แต่โอเปร่าบูฟฟาที่ดังเข้ามาได้อย่างดี ฟังการโต้ตอบระหว่างเสียง โซปราโนและเสียง เบสที่หายากในตอนท้ายของท่อนนำเสนอ (Exposition) และท่อนย้อนความ (Recapitulation) การฟังท่อนย้อนความที่ปลอมแปลงด้วยเล่ห์เหลี่ยมที่เบโทเฟนเข้าท่อนย้อนความในบันไดเสียง ดีเมเจอร์ ที่ผิดรูปแบบ แทนที่จะเป็น เอฟเมเจอร์

กระบวนที่สองอันสง่างามเป็นคิตลักษณ์แบบ “มินูเอทและทริโอ” ผู้แสดงฟังท่อนนี้เหมือนสตริงควอเตตและดั่งแรงบันดาลใจจากความกังวานของควอเตต ท่อนนี้อยู่ในบันไดเสียง เอฟไมเนอร์ เหมือนกับ “อพาสเชินนาตา” ที่ผู้แสดงจะบรรเลงเป็นเพลงต่อไป ผู้แสดงค้นพบสิ่งที่น่าสนใจที่ท่อนเปิดตัวของกระบวนนี้คล้ายคลึงกับท่อนเปิดตัวของ “อพาสเชินนาตา” ซึ่งเราจะได้ยินเสียงต่ำๆ ที่ลึกลับเหมือนมีนางสองเสียงเล่นพร้อมกันในลักษณะยูนิสัน ต่างกันกับ “อพาสเชินนาตา” ที่ความมืดมนและลึกลับที่ค่อยๆ เลือนหายไป

กระบวนที่สามเป็นท่อนหลายแนวแบบฟูกาโตที่ครึกโครม เต็มไปด้วยความปิติและอารมณ์ขันที่ดี ลักษณะเช่นนี้คล้ายกับการรวมการเล่นของไฮเติลและบาคเข้าด้วยกันแต่ด้วยลักษณะอารมณ์ขันของเบโทเฟน

Piano Sonata in f minor, Op. 57, “Appassionata”

“What a humiliation for me when someone standing next to me heard a flute in the distance and I heard nothing... Such incidents drove me almost to despair; a little more of that and I would have ended my life—it was only my art that held me back. Ah, it seemed to me impossible to leave the world until I had brought forth all that I felt was within me.”

—from the Heiligenstadt Testament, a letter from Beethoven to his brothers (1802)

Around 1800, Beethoven came to the painful realization that he was losing his hearing. He composed the sonata in f minor, Op.

57, commonly known as the Appassionata (“passion” in Italian) in 1804 and 1805. Was the Appassionata an expression of Beethoven rage and sorrow over the loss of his hearing? There is no way to know since Beethoven did not provide a program. Whatever his inspiration may have been, this sonata is one of his darkest works.

The first movement can be understood as an epic battle between two harmonic regions: the home key of f minor and D-flat major. The battle between these two regions is expressed frequently in terms of the notes C and D-flat. Those of you familiar with Beethoven’s fifth symphony will recognize the “fate motive” (short short short long) on the pitches of D-flat and C.

Although f minor wins out at the end of the first movement, D-flat major gets its moment to shine in the second. The second movement, in variation form, is in D-flat major. The warm and stately theme has an elemental force: it is little more than a succession of tonic, subdominant, and dominant harmonies. There is nothing the least bit “flowery” about this theme. Excitement gradually builds with each successive variation.

The third movement follows from the second without pause. Here, Beethoven is relentless: a dramatic perpetual motion of sixteenth notes carries us, with virtually no interruption, from start to finish. This music is intense; almost breathless in its agitation. In the coda, Beethoven raises the intensity higher still, pushing the music (and the pianist!) to the limits.

“เป็นความอับยศอดสูสำหรับผม เมื่ออีกคนที่ยืนข้างผมได้ยินเสียง
พลุดจากระยะไกลแต่ผมไม่ได้ยินอะไรเลย สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมแทบ
จะหมดหวัง และยิ่งไปกว่านั้นผมเกือบจะจบชีวิตของผมลงแล้ว แต่
เป็นเพียงเพราะศิลปะของผมที่ดึงผมกลับมา สำหรับผมมันดู
เหมือนว่าจะเป็นไปได้ที่จะจาก โลกนี้ไปจนกว่าผมจะนำสิ่งที่อยู่
ภายในผมออกไปข้างหน้า”

อ้างอิงมาจากจดหมายที่เบโทเฟนเขียนถึงน้องชายของเขา ซึ่ง
ปัจจุบันเรียกว่าเป็น พินัยกรรม ไฮลิเกน สตาตท์ ที่เขียนขึ้นตั้งแต่ปี
ค.ศ. 1802

ประมาณปี ค.ศ. 1800 เบโทเฟนตกอยู่ในเจ็บปวดเมื่อตระหนักว่าเขา
สูญเสียการได้ยิน เบโทเฟนประพันธ์โซนาตา ในบันไดเสียง เอฟ
ไมเนอร์ ผลงานลำดับที่ 57 ที่รู้จักกันดีในนามของ “อพาสเซินนา
ตา” (passion เป็นภาษาอิตาเลียน) ในปี ค.ศ. 1805 และ 1805 “อ
พาสเซินนาตา” เป็นการบรรยายอารมณ์ความรู้สึกของเบโทเฟน
จากความเดือดดาลและความเศร้าใจจากการสูญเสียการได้ยิน
ของเขาหรือไม่? ไม่มีทางจะรู้ได้แน่นอน แม้ว่าแรงบันดาลใจเบื้อง
หลังจะเป็นอะไรก็ตาม โซนาตาบทนี้เป็นหนึ่งในบทที่ มีดมน ที่สุด
ของเขา

กระบวนแรกสามารถเข้าใจได้ว่าเป็นการต่อสู้ระหว่างสองฮาร์โมนี
ที่แตกต่าง ระหว่างบันไดเสียงหลัก เอฟ-ไมเนอร์ และบันไดเสียง
ดี-แฟลตเมเจอร์ การต่อสู้ของสองบริเวณเสียงนี้ได้แสดงออกด้วย
โน้ตซี และ ดี-แฟลต ซึ่งคล้ายกับทำนองหลักของบทเพลงซิมโฟนี
หมายเลข 5 ของเขา (สั้น สั้น สั้น ยาว) ในโน้ต ดี-แฟลต และ ซี

กระบวนแรกจบลงด้วย โศกนาฏกรรมในบันไดเสียง เอฟไมเนอร์ กระบวนที่สองเป็นลักษณะทำนองแปร (แวริเอชัน) อยู่ในบันไดเสียง ดีแฟลตเมเจอร์ที่สุกใสด้วยทำนองหลักที่อบอุ่นและมีแก่นที่เปี่ยมด้วยพลัง โดยใช้แค่เพียงแนวคอร์ดชั้นที่หนึ่ง สี และห้า เรียงร้อยเป็นฮาร์โมนีหลัก จากนั้นแนวทำนองก็จะถูกประดับประดาอย่างสละสลวยในแต่ละแวริเอชัน

กระบวนสุดท้ายเปิดขึ้นทันทีหลังจากกระบวนที่สองโดยไม่มีการหยุดพัก เบโทเฟนได้เขียนโน้ตเชบิ์ทสองชั้นวิ่งไล่ไปมาได้อย่างตื่นเต้นเร้าใจโดยไม่มีการหยุดพักตั้งแต่ต้นจนจบเพลง เป็นดนตรีที่รุนแรงและเร้าใจจนแทบจะไม่ได้หายใจเลย ในตอนจบเบโทเฟนเพิ่มความเข้มข้นขึ้นอย่างต่อเนื่องจนถึงระดับขั้นสูงสุดของบทเพลง (และนักเปียโน)

Piano Sonata in A-flat major, Op. 110 (1821)

By the time Beethoven wrote the piano sonata Op. 110 in 1821, it had been over 10 years since he last performed the piano in public. The Beethoven who wrote Op. 110 was a very different man from the one who wrote Op. 10 no. 2. Beethoven was now 51 years old. His health was failing and he was almost completely deaf.

The first movement is tender and intimate. Beethoven repeatedly builds towards climaxes and then backs away at the last second—as if he is struggling to express something he can not quite bring himself to say.

The second movement is quirky. Beethoven quotes two folk songs, one of which translates to: “I’m a bum. You’re a bum. We’re all bums!”

It is in the third movement that a great drama unfolds. This movement is one of Beethoven’s most overtly narrative creations. The movement opens with a recitative and arioso—a clearer parallel to the world of speech would be hard to find.

The operatic recitative and aria give way to a fugue with a subject that moves up in steady, even pulses. This is music of hope, determination, and renewed strength. Tragically, the fugue ends in a collapse and falls into a second arioso, even deeper and darker than the first. A series of repeated chords herald the entrance of a final fugue, this time with the subject descending from above, as if from heaven.

ในช่วงเวลาที่เบโทเฟนเขียนโซนาตาผลงานลำดับที่ 110 ในปี ค.ศ. 1821 ซึ่งเป็นเวลากว่า 10 ปี หลังจากที่เขาได้แสดงต่อหน้าสาธารณชนเป็นครั้งสุดท้าย ขณะนั้นเขามีอายุ 51 ปีและมีปัญหาเรื่องสุขภาพอีกทั้งยังแทบจะหูหนวกสนิท

กระบวนแรกมีลักษณะนุ่มนวลและละเอียดอ่อน เบโทเฟนค่อยๆ สร้างดนตรีจนไปสู่จุดสูงสุดและกลับลงมาในวินาทีสุดท้าย ราวกับว่าเขากำลังดิ้นรนที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกบางอย่างแต่ในที่สุดก็ถอยออกมา

กระบวนที่เต็มไปด้วยอารมณ์ขันที่ตึงตัง เบโทเฟนได้นำเสนอทำนองเพลงพื้นเมืองสองทำนอง หนึ่งในนั้นมีความหมายว่า “ฉันนั้นไร้ค่า คุณก็ไร้ค่า เราทุกคนนั้นไร้ค่า ”

ในกระบวนที่สามเป็นการเปิดเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งถือได้ว่าเป็น
เรื่องราวที่สร้างสรรค์ที่สุดเรื่องหนึ่งของเบโทเฟน ท่อนนี้เปิดด้วยริ
ซิเททีฟและเอเรียเพลงร้องที่โหยหวน หลังจากนั้นจะตามด้วยแนว
ประสานเสียงฟิวก์ที่เคลื่อนที่อย่างต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ดนตรีนี้ฟัง
แล้วทำให้มีความหวัง มีความมุ่งมั่นและความแข็งแกร่ง และแล้วฟิ
วก์ก็ถูกขัดจังหวะลงด้วยการกลับมาของเอเรียร้องในรอบที่สอง
ซึ่งลึกซึ้งยิ่งขึ้นกว่ารอบแรก แนวชุดของคอร์ดซ้ำๆ ได้ป่าวประกาศ
เข้าไปสู่ฟิวก์ในช่วงสุดท้ายที่เป็นการค่อยๆ ไล่โน้ตกลับลงมา
ราวกับว่ามาจากสวรรค์

A little about myself

I grew up in Toronto, Canada. Throughout my life, I've enjoyed studying a variety of subjects, including music, philosophy, and science. I studied biochemistry at the University of Toronto for a few years before deciding to switch gears and pursue a career in music. I earned a bachelor degree in piano performance from Oberlin College, where I studied piano with Peter Takács, a renowned concert pianist and fellow Beethoven enthusiast. I earned a Masters degree in piano performance from Mannes College, where I studied with Victor Rosenbaum, and a PhD from New York University, where I studied with Martin Canin. My dissertation examined the performance history of Beethoven's piano sonatas in Victorian London.

I've performed in cities through Canada and the United States. As a concerto soloist, I've played with the Mississauga Symphony, the Oakville Symphony, the Kitchener-Waterloo Chamber Orchestra, the York Symphony, and the Greater Toronto Philharmonic. I've given recitals at venues including Steinway Hall, Weill Recital Hall at Carnegie Hall, and Bohemian National Hall in New York City; the Beethoven Club in Memphis; Markham Theater in Markham, Ontario; and the Goethe Institute in Bangkok, Thailand. I hope to perform more in Southeast Asia in the coming years!

I've won some awards, including First Prize at the International Beethoven Piano Sonata Competition in Memphis, TN in 2009 and the Ben Steinberg Musical Legacy Award, a scholarship given annually to an outstanding young Canadian Musician, in 2006.

I am currently a full-time lecturer at the Princess Galyani Vadhana Institute of Music where I teach piano and musicology.

Thank You

To Yamaha Music Siam for the lovely Bösendorfer Beethoven model piano.

To my colleagues at PGVIM for their help with this concert.

To my students for inspiring me with their creativity, artistry, and hard work.

สถาบันดนตรีกัลยาณีวัฒนา
PRINCESS GALYANI VADHANA
INSTITUTE OF MUSIC